

Pratarmė

Ugdymas nukreiptas į individo lavinimą tam tikroje visuomeninėje aplinkoje, kurios herojumi jis ugdomas. Viena, individas formuojamas kaip savo dvasinės aplinkos dalis. Kita, jis siekia ją pranokti, taip tapdamas jos formavimo veiksnium. Ugdymas balansuoja ties šia riba, abipus kurios vyksta individualaus ir visuomeninio *psychė* komunikacija. Psichoterapija susiduria su *psychė* gydymu, kuris neatsiejamas nuo individo vietos suradimo jo dvasinėje aplinkoje. Psichoterapija – gyvenimo menas, individą ugdant kaip savo aplinkos kūrybinį agentą. Fenomenologinis požiūris suponuoja kūrybinę individo ir jo aplinkos sąveiką, fenomenams išskylant kaip gyvenimo kūrybos veiksniams.

Šis *Santalkos* numeris skirtas ugdymo, psichoterapijos ir fenomenologijos sąveikai. Tikėtina, kad ši kryžminė skirtingos mokslinės ginkluotės ugnis išugdys naujas įžvalgas, kurios pasitarnaus lavinant tarpdalykinį diskursą. Bet koks tarpdalykinis diskursas taip pat ugdytinas kaip dvasinė individų aplinka, kurioje vyksta dvejopų *psychė* komunikacija. Kartu tai – individo ligos, jam neįgalint pakeisti savo aplinkos ir visuomenės negalavimo, kūrybingam individui sutrikdžius dvasinę komunikaciją, taip pat vieta, reikalinga ugdymo, gydymo ir gyvenimo meno.

Pirmojoje rubrikoje (*Mokymas ir mokymasis: egzistencinė-fenomenologinė prieiga*) autoriai nagrinėja egzistencinius ugdymo aspektus (D. Ginev, T. Kačerauskas) bei pažinimą mokantis (K. Meyer-Drawe), į mokymo ir mokymosi erdvę (D. Ginev) žvelgdami iš fenomenologinės (K. Meyer-Drawe) bei gyvenimo meno (T. Kačerauskas) perspektyvos. Antrojoje rubrikoje (*Ugdymas fenomenologiniu požiūriu*) pasitelkiama sugrįžimo prie daiktų idėja, didaktiką traktuojant kaip performatyvų žaidimą (A. Kraus), taip pat fenomenologinę kritiką, dekonstruojant ugdymo srityje savigarbos sąvoką (E. Schwarz). Trečiojoje rubrikoje (*Psichoterapija ir fenomenologijos terapiniai aspektai*) autoriai psichoterapiją traktuoja tiek kaip abipusį ugdymą (N. Bychkova; Y. Larionova), tiek kaip fenome-

Preface

Education is directed towards the training of an individual in certain social environment, as a hero of which he (she) has been educated. On the one side, an individual has been formed as a part of his (her) spiritual environment. On the other side, he (she) tries to excel it by becoming a factor of its forming. Education balances on this border, between different sides of which the communication of the individual *psychē* and social one occurs. Psychotherapy deals with *psychē's* cure, which is inseparable from the finding of the individual place in his (her) spiritual environment. Psychotherapy is a life art while an individual has been educated as the creative agent of his (her) spiritual environment. Phenomenological point of view presupposes the creative interaction between an individual and his (her) environment while the phenomena emerge as the factors of life creation.

This issue of *Santalka* is devoted to the interaction between education, psychotherapy and phenomenology. We hope that this crossfire of the different scientific weaponry will educate the new insights for the training of interdisciplinary discourse. Every interdisciplinary discourse is to be also educated as spiritual environment of the individuals where the communication of the twofold *psychē* occurs. Herewith it is a place of individual disease while he (she) is disabled to change his (her) environment, as well of social malaise while a creative individual disturbs the spiritual communication. This place needs education, cure and life art.

The authors analyse the existential aspects of education (D. Ginev, T. Kačerauskas) and cognition during learning (K. Meyer-Drawe) while they interpret the space of teaching and learning (D. Ginev) from phenomenological point of view (K. Meyer-Drawe) as well from life art's view (T. Kačerauskas) in the first rubric (*Teaching and Learning: the Existential-phenomenological Approach*). The second rubric (*Education from Phenomenological Point of View*) deals with the idea of return to the things while didactics has been treated as

nologinę praktiką (Ch. Nilsson), o fenomenologijoje ieško terapijos užuomazgų (W. Płotka).

a performative game (A. Kraus), as well with phenomenological criticism by deconstructing the concept of self-esteem in the education (E. Schwarz). Finally, the authors treat psychotherapy both as the mutual education (N. Bychkova; Y. Larionova) and as phenomenological practice (Ch. Nilsson) while they search for the therapeutic potential of phenomenology (W. Płotka) in the third rubric (*Psychotherapy and Therapeutic Aspects of Phenomenology*).

Tomas Kačerauskas